సీట్లో కూర్చుంటూనే టపాల్ చూసు కోవటం అలవాటు విజయ్‌కి. ఫీసుకి సంబంధించిన టపాల్ వో పేపూ, పర్సనల్ టపాల్ ఓ పేపూ విడి విడిగ పెడుతూ వుండాలని ఛార్జ్ తీసు కున్న మొదటిరోజే చెప్పాడతను. ప్యూన్ అక్షరాలా ఆచరణలో పెడుత న్నాడు దాన్ని.

ఆఫీస్ టపాల్‌ని ఓ వారగా త్రోసి తనకు వచ్చిన జాబుని చూసుకోస గాడు. నాన్నగారు ఉత్తరం వ్రాశారు ంపిన డబ్బు అందినట్లు, క్షేమ సమా రాలు తెలపమంటూ. మరో వుత్తరం ఉ మాన మాసపత్రిక భారతి ఆఫీస్ నుండి చందా ముగిసింది తిరిగి పంపమంటూ. ాడో వుత్తరం కవర్, పై అక్షరాలు ప చితం గానే వున్నా మామూలుగా వచ్చే వుత్త రాలలోది కాదు. ఎంత ఆలో ంచినా ఆ వుత్తరం వ్రాసిందెవరో తెలుసుకోలేక పోయాడు విజయ్. తర్వాత ఆలోచించి గానీ తెరవరాదనుకుని అటుగాపెట్టి ాలు గవ కవరు తీసుకున్నాడు.

అది బుక్ పోస్టు కవరు. ఎవరో పంపిన పెళ్ళి పత్రిక. ఊరకే అలా చూచి పక్కన వేద్దామనుకున్నాడు. వేసవి కాలంలో పెళ్ళిళ్ళకేం కొదవ? అందునా అసిస్టెంట్ కలక్టర్‌గా వున్న వాడిపై బంధువులకి కూడా ప్రీతి ఎక్కువ, అను కుని శుభలేఖ విప్పాడు.

పెళ్ళి పత్రిక తెరవగానే పెళ్ళి కొడుకు పేరు చూశాడు. అతనిలో కలిగిన ఆశ్చ ర్యం ఆనందం వర్ణించరానిది. తన ఫ్రెండ్....తన క్లాస్‌మేట్....జగన్నాథం పెళ్ళి కొడుకవుతున్నాడు.

ఎన్నాళ్ళ కెన్నాళ్ళకు?

'జీవితంలో అనుకున్నది సాధించాక కానీ పెళ్ళి చేసుకోనోయ్' అనేవాడు జగన్నాథం....చివరికి సాధించాడు. అను కున్నట్టు పెళ్ళి చేసుకుంటున్నాడు.

'నేను ఫారిన్ డిగ్రీ అందుకోంది పెళ్ళి చేసుకోనోయ్. అమ్మాయి కనీసం ఫస్టుక్లాస్ డిగ్రీ హోల్డరన్నా అయి వుండాలి. డాక్టరవుతే యిబ్బందే లేదు' అనేవాడు ఎప్పుడూ.

అనుకున్నట్టుగానే మెడిసన్ పూర్తి చేస్తూనే స్కాలర్‌షిప్‌పై అమెరికా వెళ్ళాడు. న్యూయార్క్ నుండి వుత్త రాలు కూడా వ్రాస్తూ వుండేవాడు. ఆరు నెలల క్రితం కాబోలు జాబు వచ్చింది. తనే జవాబు యివ్వటంలో ఫెయి లయ్యాడు. అంతే! అతని నుండి జాబు లేదు మళ్ళీ ఇదో! యీ శుభలేఖ.

అక్షయ తూణీరం నుంచి బాణాలు

"వివాహాలు దైవ నిర్ణయ లు అని తెలుగులోనూ, మారేజెస్ ఆర్ మెడ్ ఇన్‌హెవెన్ అని ఇంగ్లీషులోను కూడా సిద్ధాంతీకరించిన విజ్ఞులు, దైవనిర్ణయా త్మైన వివాహాలకు హాజరవడం డా దైవ నిర్ణయమేననేది చెప్పడం ఎందుకు మరిచిపోయారో ?"

యామినీ సరస్వతి

వెలికి వచ్చినట్టుగా ఒకదాని వెంట ఒకటిగా జగన్నాథం గురించి ఆలోచనలు వస్తున్నాయ్.

'ఎలాగయినా జగన్నాథం పెళ్ళికి వెళ్ళి తీరాలి' అనుకున్నాడు విజయ్. దాంతో అతనికి తన పెళ్ళినాటి సంఘటనలు ఒకటొకటే గుర్తుకి రాసాగాయ్.

*　　*　　*

విజయ్ తరఫున చలాకీగా మాటాడే ఆడవాళ్ళు లేరు.

అందుకని ఆ బాధ్యత అంతా తనపై వేసుకున్నాడు జగన్నాథం. మొదలే జగన్నాథం వసపిట్ట. అందునా తన పెళ్ళి!

'ఆగండి బాబాయిగారూ! అలా త్వరపడితే ఎలా? ఈ పెళ్ళిళ్లే అంత! అయినా మూడు వందల మైళ్ళు ప్రయాణం చేసి వచ్చిన పెళ్ళి కొడుకుని నాలుగడుగులు ముందుకు రమ్మని అనకుండే మన అమ్మాయిని కాస్త మూడడుగులు ముందుకు రమ్మనరాదా?'

అది ఎదుర్కోలు సమయం.

ఆ మాటకి పెళ్ళికూతురి అక్కగారు కాబోలు కలగజేసుకుని "బావుందబ్బాయ్. బావుంది. ముస్నూరామడ నడచివచ్చినా ముందు మగవాడే రావాలన్నారు. మీ పెళ్ళి కొడుకునే పెద్ద మనసు జేసుకుని నాలుగడుగులు నడవమనరాదూ' అంది జవాబుగా.

"మీ మాటనీ కాదనలేం అక్కయ్యగారూ! కానీ మావాడు పరమ సుకుమారుడు అనే మాట మరవకండి. బస్సులో అంతదూరం ప్రయాణం చేసి అలసిపోవటం అటుంచి బస్సు రోడ్డుని దిగి యీ నాలుగు మైళ్ళూ బళ్ళ బాటపై వచ్చినంత దూరమూ యమబాధ పడ్డాడు పాపం! మరిది మీద కాస్త దయ చూపి చెల్లెమ్మనే చొరవచేసి చెరి సగందూరం నడిచేట్టయినా చెయ్యండి'' అన్నాడు.

"పళ్ళీ భోజనాలకి ఆలస్యమవుతుందబ్బాయ్'' అన్నాడో ముసలాయన. అన్నగత ప్రాణి!

'పెళ్ళన్నాక భోజనాలకి ఆలస్యం కాకపోతుందా పెద్దయ్యగారూ? రాత్రి భోజనాలు ఎందుకు పగటి భోజనాలు నాలుగింటికి అవుతేనే అది బ్రాహ్మల పెళ్ళి' అన్నాడు నవ్వుతూ జగన్నాథం.

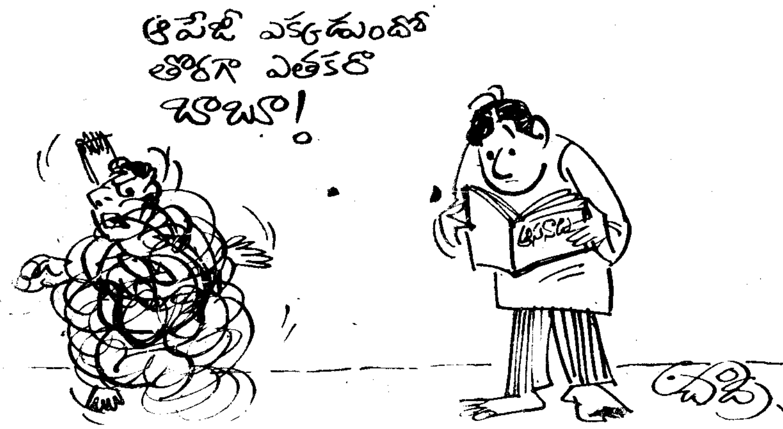

అలా మాటకిమాట జవాబు చెపుతూ గలగల లాడుతూ కిలకిల నవ్వేస్తూ ఎదుర్కోలు అంతా తనే అయిపోయాడు జగన్నాథం. అతని చొరవ ఆనందాన్ని ఇస్తే అతని మాటకారితనం హాయి కలిగించేది.

*　　*　　*

"తలంబ్రాలు పడందే పెళ్ళికొడుకు అత్తవారింట్లో భోజనం చెయ్యకూడదు. విడిదింటికే భోజనం పంపిస్తాము'అన్నారు విజయ్ మామగారు.

'నో! నో! అలాంటి మూఢ విశ్వాసాలు ఆ ముందు పనికిరావు బాబాయ్‌గారూ! ఎప్పుడైతే ముహూర్తాలు నిశ్చయించుకున్నారో అప్పుడే మా విజయ్ 'కడు స్వతంత్రుడై నాడు' నలుగురిలో కూర్చుని హాయిగా భోజనం చేసే చాన్సు పోగొట్టకండి వాడికి' అన్నాడు జగన్నాథం కల్పించుకుంటూ.

విజయ్‌కి కూడా అతని మాటలు నచ్చాయ్.

ఇహ కాదనలేక అంగీకరించారు అందరూ!

భోజనాలవేళ అతని చమత్కారాలు మరీ మరీ అలరించాయ్.

పట్టుబట్ట కట్టుకుని వచ్చి 'బాబాయిగారూ! నేనూ వడ్డిస్తా'నన్నాడు జగన్నాథం.

అందుకాయన కృతజ్ఞతగా నవ్వి "మాట చాలు బాబూ! నీకు శ్రమెందుకు? మేమున్నాంలేమూ? అన్నాడు.

'మీరంతా వున్నారనే నేనూ వచ్చింది బాబాయ్. మీ అల్లుడికి ఏమేం కావాలో తెలుసుకుని వడ్డించకపోతే రేపు చెల్లెలికి ఎలా వడ్డించేస్తాడు.'

'అయినా వియ్యాలవారి తరపున వచ్చావు. నీ కెందుకులే....' అనబోయాడాయన.

"ఆ మాట అన్నారంటే నే నూరుకోను బాబాయ్. నేను మీ తరపువాడినే. విజయ్‌కి నాకూ వరస. అసలు నేను ఆడపిల్లనై వుంటే అతన్ని నేనే పెళ్ళి చేసుకునేదాన్ని.'' అని మామిడికాయ ఊరగాయ అందుకుని వెళ్ళి వడ్డించి వచ్చాడు.

తర్వాత కూరగిన్నె తీసుకోబోతూ "మేమిద్దరం చాలా అన్యోన్యంగా పెరిగాం బాబాయ్. మా స్నేహితాన్ని చుట్టరికంతో ముడివేసుకుందా మనుకున్నాం. కానీ మాకెవరికీ యిద్దరికీ చెల్లెళ్ళు లేరు.''అన్నాడు నవ్వుతూ.

ఇహ ఆయన జవాబు చెప్పలేదు.

"మగ పెళ్ళి వారికి స్పెషల్ ఎరేంజ్‌మెంట్స్. ఏం కావాలన్నా నన్నడగండి. కావలసింది వెయ్యకుండా, అక్కర్లేనిది

అడుగుతూ వడ్డిస్తాను' అన్నాడు నే జాదీ చేతపట్టుకుని.

ఫక్కుమని నవ్వారు అందరూ.

'అయ్యా! భోజనాలవేళ [illegible]ల్వలు మంచివి కావు. పైన్స్ చెప్పిన [illegible]ట వినండి'

'ఏమిటో?'

'పొరపోతుందంటారు కదండీ! భోజనాలవేళ మాటలాడటం కూడదు.'

మజ్జిగ తీసుకుని వస్తూ, [illegible]య్యా చిక్కని మజ్జిగ! చి....క్క.... ... మజ్జిగా అన్నాడు సాధ్యమైనంత శ్లేషతో.

పంక్తి పంక్తి అంతా పగలబడి నవ్వింది.

"అయ్యా యిలా అందరూ ఒకేసారు నవరత్నాలు వొలకబోస్తే ఏరుకోవటం కష్టమండీ. వరుసగా ఛాన్స్ తీసుకోం[illegible]."

తాంబూలాలు అందిస్తూ 'ఆ కర్ణాంతర లోచనలకి యిష్టమైన బంగారం [illegible]టి ఆకులు: పూర్ణచంద్రవదనల పలువరు[illegible]రా తెల్లనైన సున్నం! మీ కిష్టమైన సుగంధ ద్రవ్యాలతో వక్కపొడి. ఆలసించిన ఆశాభంగం' అంటూ తెగనవ్వించేసు అందర్నీ.

* * *

"శాస్త్రిగారూ! మా చెల్లాయి లక్షకొ[illegible] వరహాలు. మీ వాడు చిల్లిగవ్వ....పొ[illegible] ఎలాగండీ?"

"ఓరే! ఓరే! నన్ను మరీ అలా తీ[illegible] య్యకురా! మొదట్నించీ నువ్వు నా పార్టీ"

"అవుతే! ఇప్పుడు మాత్రం నమ్మైన వాదుల్లా పార్టీ ఫిరాయించేశాను, నీ వి[illegible] అంతే!"

చుట్టూతా వున్నవాళ్ళంతా ఫక్కున నవ్వేరు.

కాస్తసేపు గడిచాక 'శాస్త్రిగారూ! ఇ[illegible] మరీ అన్యాయమండీ! మా చెల్లాయి పచే నుగ అన్నారు. సరే ఒప్పుకున్నాం వా[illegible] ఉప్పేనుగ అన్నారు. అంగీకరించాం. కా[illegible] యింత పప్పుకి అంత వుప్పు అక్కరలేదండీ. ఉప్పెక్కువైనా అప్పెక్కువైనా భరించటం కష్టమట కదండీ' అన్నాడు మళ్ళీ.

ఫొలోమని నవ్వింది పెళ్ళి పందిరంతా!

* * *

బువ్వపు బంతుల వేళ !

ఒరే అబ్బాయ్! ఈ భోజనాలు ఎందుకో తెలుసా? ఈ రోజే కాదు జీవితాంతం నువ్వు నీభార్యని కాదని ఏదీ తినరాదు. ప్రతిదీ సమంగా పంచుకుని తిను. ఇద్దరూ కలిసి తినండి. కలసి తిరగండి అని చెప్పటానికి తెలుసా?'

'లేదు లేవోయ్! మా బాగా తెలుసు నీకు. చదువుకున్న ఆడవాళ్ళు మగని ఎంగిలి అసహ్యించుకుంటారేమోనని 'అమ్మాయ్! భర్త ఎంగిలి తినటంలో తప్పులేదు. మిగిలించింది పారవెయ్యొద్దు. ఆహార ధాన్యాల ధరలు ఆకాశాన్నంటు తున్నాయ్. పొదుపు అవసరం అని చెప్ప టానికే తెలుసా?' అన్నాడు విజయ్.

'ఐ. ఏ. యస్. లో అలా చెప్పుతా రేమో నేనెరుగను. కానీ జీవితంలో అది దాన్ని కాదని వెళ్ళొద్దు. మగాడనే టెక్కు నీకొద్దు. భార్య మాట విను. అవసరమైతే సలహాకి సంప్రదించు అని. ఆడదానికి లొంగి వుండాలని బోధించటానికీ మగ వాడికి పంక్తి భోజనం ఏర్పాటు చేశార. తెలుసా?' అన్నాడు నవ్వుతూ.

'ఓహో! నీ మెడిసన్‌లో అలా చెప్తు తున్నారేమోలే! నాకు తెలియదు' అన్నాడు విజయ్ బదులుగా.

ఆలా అన్నిటా తనే అయి తిరిగాడు జగన్నాధం.

చివరికి భోజనాలవేళ బువ్వపు బంతి పాటకూడా పాడాడు. గొంతు బాగుందని ఇంకోటి పాడమని అడిగారు అందరూ. 'సావిరహే తవదీనా రాధా' పాడాడు. 'భేష్! భేష్' అన్నారు అందరూ.

గర్వించాడు విజయ్ అతని స్నేహానికి.

* * *

గడియారం టంగ్ మనటంతో ఆలోచనలు ఆగిపోయాయి. కవరు చించి జగ జగన్నాధం వ్రాసిన జాబు చదవసాగాడు విజయ్.

రేయ్! కలక్టరు బావా!

ఈనాటికి నేను పెళ్ళి చేసుకుంటున్నానురా! నేను కోరినట్టుగా నా అభిరుచులకు తగిన అమ్మాయి యీనాటికి దొరికింది. పెళ్ళికి చాలా ముందుగా జాబు వ్రాయా లనుకున్నా వీలు చిక్కింది కాదు. విశేషాలు అన్నీ సమక్షంలో చెపుతాను. డివిజన్ అధికారిననీ సెలవు పెట్టటానికి వీలుకాదనీ అనకుండా కనీసం వారం రోజులు సెలవుపెట్టి వెంటనే బయల్దేరి రా.

నీ రాకకై ఎదురు చూస్తూ

నీ

జగన్నాధం.

ఎంతో సుదీర్ఘమయిన వుత్తరం వ్రాసి వుంటాడనుకున్న విజయ్‌కి ముందు నిరాశ కలిగినా ఆ నాలుగు ముక్కలే ఆనందాన్ని కలిగించాయ్.

'పెళ్ళి యింకా రెండు రోజులుంది. కానీ యీ రోజు రాత్రికే బయలుదేరితే కానీ సకాలానికి చేరుకోవటం కష్టం' అనుకున్నాడు.

'సార్!' అని పిలిచాడు సి. సి.

ఒక్కసారిగా బాహ్య స్మృతిలోకి వచ్చి 'కమిన్' అన్నాడు విజయ్.

తర్వాత రొటీన్‌గా కార్యక్రమాలు అన్నీ జరిగిపోయాయి.

ఎమర్జన్సీ క్రింద సెలవుపెట్టేసి వెళ్ళిపోయాడు విజయ్.

* * *

విజయ్ ట్రయిన్ ఎక్కేవేళకు సూర్యుడు డ్యూటీ నుంచి సెలవు తీసుకుంటున్నాడు. మబ్బులు షికారుకి వచ్చిన ఆడపిల్లలా చెల్లాచెదరుగా ఆడుకుంటున్నాయ్.

ఫస్టుక్లాస్ కంపార్టుమెంట్ కావటంతో దాదాపు నిర్జనంగా వుంది కంపార్టుమెంట్. ఆ చివర ఎవరో భార్యాభర్తలు పడుకుని నిద్రపట్టించుకోవటానికి మాట్లాడుకుంటు

న్నారు.

రీడర్స్ డైజస్ట్ తీసి చదవ సాగాడ విజయ్.

గడియారంతోపాటు ట్రెయిన్ కూడ వేగంగా పరిగెడుతూ వుండటంతో స్టేషన్ ఒక్కొక్కటే వెనకపడి పోతున్నాయ్. చదవటంలో నిమగ్నుడయిన విజయ్ ఎంతదూరం ప్రయాణించిందీ తెలియటం లేదు.

హోరుమని గాలి వీచటంతో ఉలిక్కిపడ్డట్టయినాడు విజయ్.

కంపార్టుమెంట్ డోర్ తెరవబో బుస్సుమని నాగుబాములా జల్లుతోకొట్టిం గాలి. ఒకడుగు వెనక్కి వేశాడు.

ఉద్ధృతమైన గాలివాన.

ఆకాశమంతా మబ్బులు దట్టం కమ్ముకున్నాయ్.

కళ్ళు చించుకున్నా ఏమీ కానరావట లేదు.

తలుపు వేశాడు విజయ్.

ముఖంపై పడిన జల్లులు తుడుచుకు బెర్త్‌పై కూర్చుంటూ వుస్సురని నిట్టూర్చాడు. ఆహ్వానంలేని చుట్టాల్లా పెళ్ళిక్కొస్తాయ్ వానలు అనుకున్నాడు విజయ్ భారమైన మనస్సుతో.

అతని మనస్సులాగే గాలివానల భారంగా వెళుతోంది ట్రెయిన్.

రేణిగుంటలో ట్రెయిన్ ఆగినపు కొద్దిగా తలుపు తెరిచి చూశాడు మళ్ళీ. ప్లాట్‌ఫామ్‌పైన ప్లాప్ పిక్చర్‌కి రెండ వారంలో రెండో ఆటకి వచ్చినట్లు వున్నారు జనం.

పెళ్ళిళ్ళన్నీ ఎప్పుడూ వేసవికాలంలో వుంటాయ్ సామాన్యంగా. వాటికి జత వర్షాలూ తప్పవు. 'నానవేసిన బియ్యం తింటే పెళ్ళిరోజు వాన వస్తుందిరా' అనే అమ్మమ్మ చిన్నప్పుడు.

ఒకదానికొకటి సంబంధంలేని ఆలో నలతో తల వేడెక్కిపోయింది. ఎవరయినా కనిపిస్తే కాఫీయో టీయో త్రాగుదామ చూశాడు విజయ్. దాదాపు నాలుగు గం లయిందేమో ప్యాసింజర్ల గతి పట్టిం కునే వాడేలేడు.

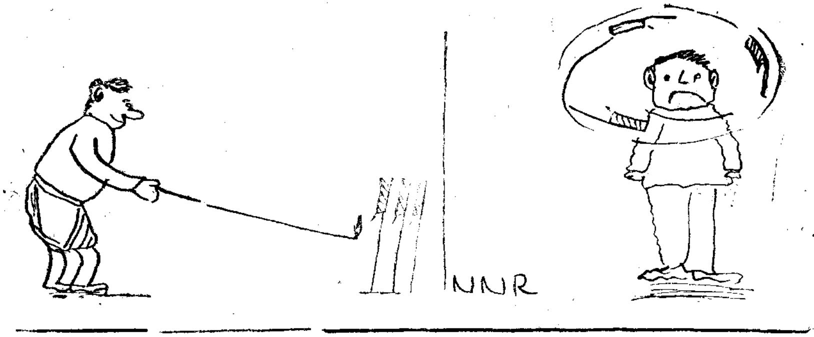

బరువుగా శరీరాన్ని యీడ్చుకుంటూ వెళ్లేనత్తలా బయల్దేరింది ట్రెయిన్.

ఆగుతూ సాగుతూ ఎదురైన రైళ్ళకి దారియిస్తూ తీసుకుంటూ ఎలాగయితేనేం ఆరింటిలోగా మదరాసు చేరుకుంటుందన్న ట్రెయిన్ ఉదయం పదకొండు గంటలు దాటేవరకు చేరలేదు.

సెంట్రల్ లో దిగేసరికి యింకా జోరుగా కురుస్తోంది వర్షం.

ఆ వర్షంలోనే గబగబా దిగి వెళ్ళిపోతున్నారు ప్రయాణీకులు.

తనలాగా పెళ్ళిళ్ళకి వెళ్లేవాళ్ళూ కోర్టులకి వెళ్లేవాళ్ళూ, సినిమాల్లో చేరాలనుకుని వచ్చేవాళ్ళూ, స్మగుల్డ్ వ్యాపారం చేసే వాళ్ళూ, విద్యార్థులు, ఉద్యోగస్తులు రక రకాల జనం ఆదరబాదరగా ఆతురతతో వెళ్ళిపోతున్నారు.

గత్యంతరం లేక ట్రెయిన్ దిగి పోర్టర్ చేతికి లగేజ్ అందించి టికెట్ యిచ్చి ఎంక్వయిరీస్ వద్దకి వెళ్ళి కుంభకోణం వెళ్లే ట్రెయిన్ టైమింగ్స్ అడిగాడు.

మొదట చికాకుగా జవాబు యిచ్చినా సహజమయిన విజయ్ కలెక్టరు ఠీవికి జంకి కాబోలు మళ్ళీ చక్కగా జవాబు చెప్పాడు క్లర్కు. ఈ వర్షం వలన షెడ్యూల్డ్ టైమ్‌కి ఏ ట్రెయిన్స్ వెళ్ళవు. రాత్రి పదింటి వరకూ ట్రెయిన్‌లేదు. అదయినా ఈ వర్షం తగ్గితేనే!''

నిస్పృహతో నిరాశతో బయటికి వచ్చి టాక్సీలో కూర్చున్నాడు విజయ్.

లాడ్జిలో దిగి డ్రెస్ ఛేంజ్ చేసుకుని స్నానం చేసి భోజనం చేసేసరికి దాదాపు రెండయింది.

ఇలా యిక్కడ లాడ్జిలో కూర్చుని నిట్టూర్చుతూ నిరాశతో కొట్టుమిట్టాడుతూ వుండే దానికంటే ఏదయినా ప్రయత్నం చేద్దామని గదికి తాళం వేసి వచ్చాడు బయటికి.

మేనేజర్ వద్దకి వెళ్ళి హాల్లో కూర్చుని అడిగాడు.

''కుంభకోణం వెళ్ళటానికి ఏదయినా బస్ వుందా?''

''వుండొచ్చు సార్! కానీ వర్షం మూలంగా వెళతాయో వెళ్ళవో తెలీదు.''

''పోనీ ఏదయినా కారో, టాక్సీయో....''

అతని ఆతురతకి అమాయకత్వానికి నవ్వుతోన్నట్టుగ ''ఈ వర్షంలో కిరాయికి వచ్చేవాడెవడు సార్'' అన్నాడు.

''పాడు వర్షం'' తిట్టుకోబోయాడు విజయ్.

అతను ఇంకేదో అనబోతూ వుండగా ''అబ్బబ్బ! అలా అనొద్దండి సార్! తమిళనాడు రెండేళ్ళుగా యిలాటి వర్షాలకి మొహం వాచిపోయింది. మంచినీటి ఎద్దడితో చచ్చిపోతున్నాం. కురవనివ్వండి సార్! బాగా కురిస్తే పల్లే పట్నం రెండూ సంతోషిస్తాయి'' అన్నాడు అతను ఆనందంగా.

తన చిరాకుకి, అతని ఆనందానికి లంగరందదనుకుని ''నేను రూములో వుంటాను. మీరు ఫోన్‌చేసి ట్రెయిన్ విషయమో, బస్ విషయమో కనుక్కుని చెపుతారా?'' అన్నాడు విజయ్.

'అలాగే సార్' అన్నాడతను వినయంగా.

రూముకు వచ్చి బెడ్‌పై వాలుతూ 'ఇక యిరవై నాలుగు గంటలు మాత్రమే

అది దాటిపోతే తను ఇక వెళ్ళట అనవసరం' అనుకున్నాడు.

అతని మనస్సు మనస్సులో లేదు. ప్రాణానికి ప్రాణమయిన జగన్నాథం పెళ్ళి. ప్రకృతి చూస్తే యిలా వుంది. మనస్సుకే రెక్కలు వుంటే ఎప్పుడెప్పుడు వెళ్ళి వాల్దామా అని వుంది కానీ ప్రకృతి మానవుడి కంటే శక్తివంతమైంది.

ఆలోచనలతో మనసు మొద్దుబారి పోయింది.

* * *

దాదాపు ఎనిమిది గంటల ప్రాంతంలో ఫోన్ చేసి చెప్పాడు మేనేజర్. "రాత్రి పదింటికి ట్రెయిన్ వుంది. అది వెళతుందో లేదో ఖచ్చితంగా చెప్పలేమంటున్నారు. వెళ్ళి కూర్చుంటే వెళితే వెళ్ళొచ్చు. ఆ రైల్వే స్టేషన్‌కి ఎదురుగ్గా వున్న లాడ్జిదగ్గిర ఓ టూరిస్టు బస్ కూడా తయారుగా వుంది. పాసింజర్స్ నిండితే వెళుతుంది."

ఆ కాస్త ఆశకే అతని మనస్సుకి రెక్కలు వచ్చాయి. గబగబా సర్దుకుని రూమ్ ఖాళీ చేసి ఆఘమేఘాలమీద ఎగ్మూర్ స్టేషన్ చేరుకున్నాడు. ఎంక్వయిరీస్ వద్దకి వెళ్ళి అడిగితే కౌంటర్‌లో అడగమన్నారు. "చెప్పలేం సార్! అక్కడి నుంచి దారి బావుందని ఫోన్ వస్తే పదకొండుకో పన్నెండుకో బయలుదేరుతుంది" అన్నాడు.

నిట్టూర్చి "అక్కడికి షెడ్యూల్‌గా ఎంతకు చేరుకోవాలి" అని అడిగాడు.

భార్య అనారోగ్యాన్ని గురించి ప్రశ్న వేస్తే వాటికి జవాబు చెప్పే సిద్ధాంతి ధోరణిలో పైకి చూసి తమాషాగా నవ్వి "రైళ్ల రాకడా ప్రాణం పోకడా ఎవరికి తెలుసుసార్?" అని కాస్సేపు ఆగి "కానీ కనీసం రేపు ఉదయం పది పన్నెండు గంటలయినా అవుతుంది" అన్నాడు.

హతాశుడయ్యాడు విజయ్.

గాబరాగా ఏమీ తోచని మనస్సుతో అటూ యిటూ పచార్లు చేస్తున్న అతన్ని చూసి ఓ వ్యక్తి వచ్చి "సార్ ట్రెయిన్స్‌ని నమ్ముకుని బాగుపడ్డవాళ్ళు లేరు. అందులో యీ హెవీ రెయిన్స్‌లో. మీరు వెళ్ళాలంటే బస్సు తప్ప మరో మార్గం లేదు. అక్కడ ఓ బస్సు వుంది. ఛార్జి పదిహేను రూపాయలు. తెల్లారాక ఓ గంట అటో యిటో మీరు కుంభకోణంలో వుంటారు" అన్నాడు.

ప్రాణాలు లేచి వచ్చాయి విజయ్‌కి.

ఏట్లో మునిగేవాడికి గడ్డిపోచ కూడా ఆధారమయినట్లు మరో ఆలోచన లేకుండా వెళ్ళి కూర్చున్నాడు. బస్సులో పాతిక మంది వున్నారు. అందరి ముఖాల్లో ఆతురత, ఆరాటం.

దాదాపు ఒంటిగంట ప్రాంతంలో బయలుదేరింది బస్.

ఒక విధమయిన ఆనందంతో నిట్టూర్చాడు విజయ్.

"ఎలాగయినా పెళ్ళి ముహూర్తం వేళకి తను చేరుకోగలడు. ఇక చింతలేదు" అనుకున్నాడు.

అలసిన శరీరంతో మనస్సుతో విడివడని ఆలోచనలతో అలాగే సీటుకి తల ఆన్చి పడుకున్నాడు విజయ్.

ఎవరికి దయ వున్నా లేకపోయినా తను తప్పక దయ తలుస్తుంది అన్నట్టు నిద్రాదేవి అతన్ని కరుణించింది.

హఠాత్తుగా మెళకువైంది విజయ్‌కి. చూస్తే ఆరు కావస్తోంది.

ఎందుకో బస్సు ఆగిపోయి వుంది.

ప్రయాణీకులంతా గాబరాగా వున్నారు. ఒక్కక్షణంపాటు అయోమయంగా వుందతనికి.

బయట యింకా వరుణుడు కరుణ రసాన్ని కురిపిస్తూనే వున్నాడు.

దారిలో బ్రిడ్జి పడిపోయింది. కాలువ వుధృతంగా పారుతోంది. ఎటు చూసినా నీళ్ళే. బస్సు ముందుకి పోలేదు.

అదీ సంగతి!

జలరాశి పొంగినట్టు పారుతోన్న కాలువని చూసి నిస్పృహతో కృంగిపోయాడు విజయ్.

"బట్టతలవాడు ఎండకి ఓర్వలేక తాటి చెట్టు నీడకి పోతే తాటిపండు రాలి తల పగిలిందన్నట్టు' ఇది ఏమి ఖర్మరాబాబూ" అనుకున్నాడు విజయ్.

అతని మనస్సు ఆలోచనా శూన్యమయింది. ప్రయాణం ఆగిపోవటం పెళ్ళికి వెళ్ళలేకపోవటం అన్నీ కలిసి మనస్సులో దేవినట్టుగా వుంది అతనికి.

నలభై మంది అడిగే ప్రశ్నలకి జవాబు చెప్పలేకపోతున్నాడు కండక్టర్. అతనికీ సరిగా తెలియటంలేదు ఏదీ.

బస్సు వెనక్కి తిప్పుకుని మైలు దూరంలో వున్న ఓ వూరికి వెళ్ళి మరో మార్గాన కుంభకోణం చేరటానికి వీలవుతుందేమోనని ఫోన్ చెయ్యటానికి వెళితే సమాధానం చెప్పే నాధుడు కూడా లేడు. అంతలో ఒకటి రెండు స్టేట్ బసెస్ కూడా వచ్చాయి. వాటి గతీ అంతే అయింది.

ఇహ లాభం లేదనుకుని ఎవరి ఛార్జీ వాళ్ళకి యిచ్చేసి తిరుగు ముఖం పట్టించారు బస్సుని.

పిడుగు పడినా చలించని ధీరుడు విజయ్.

కానీ యీ ప్రయాణంలో యీ నిరాశతో అతని నవ నాడులూ కృంగిపోయాయి.

'తన చేతిలో ఏమీ లేదు. ఇహ అంతా దేవుడి మీద వేసి వుండిపోవటం కన్న మరో గత్యంతరం లేదు' అనుకున్నాడు విజయ్.

సరిగ్గా ముహూర్తం వేళకి మద్రాస్‌లో అడుగు పెట్టాడు విజయ్.

అటు వూళ్లో లేక యిటు అనుకున్న చోటూ చేరలేక మధ్యలో నిలిచిపోవడంతో అతని నిరాశకి అంతులేకపోయింది.

"జీవితం చాలా చిత్రమైంది. పరుగెత్తి అందుకుందామని త్వరపడే కొద్దీ జీవితంలో మాధుర్యం దూరమవుతూనే వుంటుంది. అనుకోకుండా అప్రయత్నంగా స్వర్గం నుంచి అమృతం కురిపిస్తుందోసారి. దేనికీ మనుష్యులు నిమిత్తమాత్రులు 'కర్మణ్యేవా౽ధికారస్తే' అన్నాడు స్పష్టంగా గీతాకారుడు.

"ఇహ లాభం లేదు. తిరిగి వెళ్ళిపోయి తర్వాత అంతా విశదంగా జాబు వ్రాయటం వుత్తమం. ఇప్పుడు టెలిగ్రామ్ యిచ్చి వాడి మనస్సుని బాధ పెట్టేందుకన్నా వూరుకోవటం మేలు. తను పడిన, పడుతున్న చిత్ర హింస చాలు" అనుకుని టాక్సీ ఎక్కి లాడ్జి చేరుకున్నాడు విజయ్ *